

# Jacob wordt Israël

(Onderstaand een overzetting van een mondelinge bijbelstudie "Boodschap van de bijbel" gesproken door wijlen D. van Zuylekom en opgeschreven door Wieb Rodenhuis)

## Gen 35:1:

*"En God zeide tot Jakob: Maak u reisvaardig, trek naar Betel, blijf daar, en richt er een altaar op voor de God, die u verschenen is, toen gij vluchtet voor uw broeder Esau. 2 Toen zeide Jakob tot zijn huis en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden die in uw midden zijn, reinigt u en verwisselt uw klederen. 3 Laten wij ons dan gereed maken en naar Betel trekken, en ik zal daar een altaar oprichten voor die God, die mij geantwoord heeft ten dage mijner benauwdheid, en die met mij geweest is op de weg die ik gegaan ben. 4 Toen gaven zij Jakob al de vreemde goden die in hun bezit waren, en de ringen die in hun oren waren, en Jakob begroef ze onder de terebint die bij Sichem is. 5 Daarna braken zij op. En de schrik voor God viel op de steden rondom hen, zodat zij de zonen van Jakob niet achtervolgden. 6 Toen Jakob aangekomen was te Luz, in het land Kanaän, dat is Betel, hij en al het volk dat bij hem was, 7 Bouwde hij daar een altaar, en hij noemde die plaats El-bethel, omdat God Zich daar aan hem geopenbaard had, toen hij voor zijn broeder vluchtte. 8 Toen Debora, de voedster van Rebekka, gestorven was, werd zij begraven beneden Betel onder een eik, en men noemde die: Eik van gewezen. 9 En God verscheen wederom aan Jakob, bij zijn komst uit Paddan-Aram, en zegende hem; 10 En God zeide tot hem: Gij heet Jakob; gij zult niet meer Jakob heten, maar Israël zal uw naam zijn. En Hij noemde hem Israël. 11 En God zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wees vruchtbaar en word talrijk; een volk, ja een menigte van volken, zal uit u ontstaan, en koningen zullen uit uw lendenen voortkomen. 12 En dit land, dat Ik Abraham en Isaak gegeven heb, zal Ik u geven; en uw nageslacht zal Ik dit land geven. 13 En God voer op van hem ter plaatse, waar Hij met hem gesproken had. 14 En Jakob zette een opgerichte steen ter plaatse, waar Hij met hem gesproken had, een stenen zuil, en hij stortte een plengoffer erover uit en goot er olie op. 15 En Jakob noemde de plaats, waar God met hem gesproken had, Betel. 16 Daarna braken zij op uit Betel. Toen zij nog maar een eindweegs van Efrath verwijderd waren, baarde Rachel, en zij had een moeilijke bevalling. 17 En terwijl zij die moeilijke bevalling had, zeide de vroedvrouw tot haar: Vrees niet, ook ditmaal hebt gij een zoon. 18 En toen haar het leven ontvlood, want zij stierf, noemde zij hem Ben-oni, maar zijn vader noemde hem Benjamin."*

*"19 Zo stierf Rachel en werd begraven aan de weg naar Efrath, dat is Betlehem. 20 En Jakob zette op haar graf een opgerichte steen, dat is de opgerichte steen van Rachels graf tot op heden. 21 Daarna brak Israël op en spande zijn tent aan de andere zijde van Migdal-Eder 22 En toen Israël in dit land woonde, ging Ruben heen en lag bij Bilha, de bijvrouw van zijn vader, en Israël hoorde het. De zonen van Jakob nu waren twaalf in getal. 23 De zonen van Lea: de eerstgeborene van Jakob, Ruben, voorts Simeon, Levi, Juda, Issakar en Zebulon. 24 De zonen van Rachel: Jozef en Benjamin. 25 Verder de zonen van Bilha, de slavin van Rachel: Dan en Naftali. 26 Vervolgens de zonen van Zilpa, de slavin van Lea: Gad en Aser. Dit zijn de zonen van Jakob, die hem geboren zijn in Paddan-Aram. 27 En Jakob kwam bij zijn vader Isaak te Mamre bij Kirjat-Arba dat is Hebron, waar Abraham en Isaak als vreemdeling vertoefd hadden. 28 En de dagen van Isaak waren honderd tachtig jaar. 29 En Isaak gaf de geest en stierf en hij werd tot zijn voorgeslacht vergaderd, oud en van het leven verzadigd, en zijn zonen Esau en Jakob begroeven hem."*

Het vorige thema was: “Zijn wij een Jacob of zijn wij een Israël.”

Wij zijn van nature allemaal een Jacob en zijn niet veel beter dan Jacob, wij lijken wel wat op Jacob, maar hebben ook gezien dat God van ons een Israël wil maken, een vorst van God. We zagen ook hoe moeilijk het is om dat gezegende feit te aanvaarden. Als je de Heere leert kennen als je Verlosser, dat de Heere Jezus Christus je oude leven in feite wil afsluiten, en dat Hij in je een nieuw lichaam wil laten geboren worden. Dat Hij je wil maken tot een nieuwe schepping, dat dan het oude in feite achter je ligt en het nieuwe voor je ligt, waar je je naar uit mag strekken. De nieuwe mens waarin je mag leven van dag tot dag, maar hoe moeilijk het is om in dat nieuwe leven in het geloof van dag tot dag te gaan staan.

Als je als gelovigen samen bij elkaar bent, als we stilstaan bij het Woord van God en onze gedachten bepaald worden wat de Heere over ons zegt, dan wordt het geloof in ons aangewakkerd, op dat moment kunnen we het omarmen. Maar de volgende dag is dat o zo moeilijk, als je de gewone dingen weer gaat doen. Om dan te blijven staan en te weten: “Ik ben een kind van God, ik ben Gods eigendom, ik ben gekocht en betaald.” Bovendien – als we gehoord hebben van de hoge bediening van de apostel Paulus, die hij na Handelingen 28 moest verkondigen – mogen we weten, dat de Heere ons wil adopteren als zonen, en hij wil ons Zijn mede-erfgenamen maken van de Here Jezus Christus.

Als je s' morgens als gelovige voor de spiegel staat en zegt tegen jezelf: “Ik ben gerechtvaardigd voor God.” En je bent bovendien op die hoge boodschap van Paulus ingegaan, dan ga je die dag wandelen met de Heere Jezus Christus “in het licht”. Als je dat doet, elke dag in die spiegel kijkt – die spiegel is a.h.w. het Woord van God Zelf – dan spiegel je je niet in wat je eigen hart zegt, maar je gelooft wat God over jezelf zegt. Dan zeg je daarop amen, ook al zegt je gevoel dat het anders is. Maar je geloof zegt: “Je moet aanvaarden wat God zegt.”

Dat is geloven en wanneer je daarin met Gods hulp gaat staan, dan is je dag heel anders. Dan laat je je die dag niet overweldigen door allerlei gebeurtenissen, door al dat aardse, al die aardse zorgen, maar je gaat staan in het geloof. Dan kijk je niet meer zo aan tegen het aardse beneden, dan ga je van boven kijken, dan ziet toch alles er anders uit. Dan leer je vertrouwen op de Heere, en dan laat je je door allerlei gebeurtenissen geen angst aanpraten.

Wanneer je mag weten te behoren tot die geheiligden, waarvan Paulus late brieven spreken, dan sta je van boven te kijken, vanuit een hemels licht, dan beschouw je alle dingen, zoals God alle dingen beschouwt. Dan worden dingen die beneden zijn heel onbelangrijk, maar dat realiseren we ons niet altijd.

Ondanks dat Jacob, in het vorige hoofdstuk met de Here geworsteld had en die nieuwe naam had gekregen, namelijk Israël, had hij dat toch niet zo begrepen, was hij niet echt in het geloof gaan staan. Ondanks dat dat aan Jacob bekend werd gemaakt, zien we dat hij in het voorgaande hoofdstuk zijn nieuwe naam geen eer had aangedaan. Hij wandelde daar als een Jacob en niet als een Israël. Hij was daar sluw, hij was geniepig, hij was onoprecht en hij zat vol gemene streken. Hij loog tegen Esau, hij zei tegen Esau, ik trek nu niet met je mee, wegens de kudde, want ik kan niet zo snel reizen wegens die kudde, en vanwege al die kinderen, maar ik trek wel met die kinderen en die kudde mee en dan trekken wij achter jouw aan.

Esau bood Jacob nog een escorte aan, dat hoefde allemaal niet, Esau ging dan maar.

Esau is hij nog maar net over de heuvel verdwenen of Jacob voert zijn plannetje uit en hij ging direct de andere kant op. Hij moest zo gauw mogelijk bij Esau vandaan. Hij ging niet verder

Kanaän binnen, nee hij ging naar een plaats, die Sukkoth heette en die plaats lag vlakbij Sichem. Hij loog niet alleen tegen Esau, hij loog ook tegen de Here, want hij voerde Gods opdracht in zijn leven niet uit, want hij ging helemaal niet terug, zoals de Here hem geboden had, hij ging niet terug naar Bethel, hij ging naar Sichem.

Toen hij in Sichem was, deed hij net alsof hij Israël was. En wat doet hij? Dat lezen we in Genesis 33:20: “Daar richtte hij een altaar op en noemde dat: De God van Israël is God.” Iedereen die te Sichem woonde en daar bij Jacob kwam, die zag dat altaar werd genoemd: “De God van Israël”, dat was Jacobs nieuwe naam. Maar het was voor God een grote leugen, want er was niets van waar, want Jacob woonde niet in Sichem als een Israël. Hij woonde in Sichem als een Jacob, in zijn oude natuur, in zijn oude leven.

Er was niets te vinden van zijn nieuwe leven, van zijn nieuwe naam, want er was helemaal geen geloof te vinden in zijn leven, alleen maar ongeloof. Maar aan de buitenkant zei hij: “Ik ben Israël hoor”.

Zo kunnen wij ook doen, aan de buitenkant in ons leven kunnen wij ons voordoen, als iemand die staat in het geloof, die leeft als een gerechtvaardigde, die wandelt in de nieuwe mens, die wedergeboren is, echt een nieuwe schepping geworden is. Maar in de praktijk van het leven, is het een grote leugen. Houdt er wel rekening mee, dat je tegen de buitenwereld aan de buitenkant van je leven, een façade kunt opbouwen waarin je vertelt, dat je van God bent. Maar God kijkt dwars door de façade heen. En let op, zo'n houding heeft consequenties.

Mensen kunnen niet in je hart kijken, maar God kan dat wel. Daarom zegt Hij na een lange tijd hier in Genesis 35:1 zo kernachtig tegen Jacob:

***“En God zeide tot Jakob: Maak u reisvaardig, trek naar Betel, blijf daar, en richt er een altaar op voor de God, die u verschenen is, toen gij vluchtet voor uw broeder Esau.”***

Dat was de opdracht en blijf daar en nergens anders! En richt daar een altaar op! Dat altaar in Sichem diende hij God helemaal niet mee. Heeft God toen direct tegen hem gezegd: “Je moet naar Bethel gaan?” Nee, God wachtte Zijn tijd af. Het is wel bijzonder dat God in Genesis 35:1 zegt: “Richt daar een altaar op.”

Jacob zit hier opnieuw klem net als toen hij het eerstgeboorterecht gestolen had, van zijn vader Izaäk, wat eigenlijk bestemd was voor Esau, maar hij had het stiekem gestolen, zich voordoende als Esau. Toen zat hij dus klem en kon maar één ding doen, vluchten.

Het wonderlijke is dat hij in Genesis 35 weer moet vluchten, want Jacob zit weer helemaal klem in zijn leven. Hij is nu ook weer op de vlucht. Tussen die twee altaren van Gen 33 en Gen 35, zit hoofdstuk 34, wat geen mooi hoofdstuk is.

Hoofdstuk 34 beschrijft de verkrachting van zijn dochter Dina, en vervolgens de moord partij en de plundering van zijn zonen, met als gevolg in vers 30:

***“Toen zeide Jakob tot Simeon en Levi: Gij hebt mij in het ongeluk gestort door mij in een kwade reuk te brengen bij de inwoners van dit land, bij de Kanaänieten en de Perizzieten, terwijl ik slechts met weinige lieden ben; als zij tegen mij samenspannen, zullen zij mij verslaan, en ik zal verdelgd worden, ik en mijn huis.”***

Hij kneep hem, om wat die zonen hebben uitgehaald, het volk te laten besnijden, om z.g. Dina dan wel zou trouwen met die zoon van Hemor. Ze weten het zo mooi te draaien, dat op de derde dag als de pijn van de besnijdenis op het hevigst is, dat hij dan die stad overvalt en iedereen vermoord, en

dat hij het vee steelt en alle vrouwen en kinderen wegvoert, dat is een wel erg zwarte bladzijde. Zouden die steden in de omtrek het daarbij laten zitten? Dat die Kanaänieten en de inwoners van dat land der Perizzieten dachten dat laten we zomaar toe ?

Jacob was bang en terecht, want we lezen ook wat die steden van plan waren hoofdstuk 35:5:

***“Daarna braken zij op. En de schrik voor God viel op de steden rondom hen, zodat zij de zonen van Jakob niet achtervolgden.”***

Ze waren het wel van plan, om die zonen van Jacob een kopje kleiner te maken, en dat is te begrijpen ook. Die steden van rondom waren uit op wraak en Jacob die kneep hem behoorlijk. Waarheen moest Jacob nu naar toe?

Naar Esau? Daar was hij bang voor, die wilde hij maar liever vermeiden. Terug naar Laban? daar was hij ook een beetje met problemen weggegaan, dat was ook helemaal geen optie. Arme Jacob, waarheen moest hij nu gaan? Hij zat helemaal in het nauw.

Als wij in ons leven, door wat voor reden dan ook in het nauw komen, dan is daar het moment, dat God kan spreken, dat God Zijn kans waarmaakt. Dan zegt God tegen Jacob: “Maak u reisvaardig, trek naar Bethel, blijf daar en richt daar een altaar op voor de God, Die u daar verschenen is, toen gij vluchtte voor uw broer Esau.” Net zoals Jacob nu vlucht voor de steden van rondom.

Jacob die herinnert zich opeens, ja Bethel, trek daar naartoe en blijf daar, het “Bethel”, waar hij eerder ook naartoe was gevlucht. Bethel was de naam die hij zelf aan die plaats gegeven had. Dat was eerder de plaats Luz, aan die plaats Luz had Jacob zelf een andere naam gegeven, omdat de Here hem daar in een droom was verschenen.

Bethel betekent, “huis van God”. Hij was daar naartoe gevlucht, toen hij het eerstgeboorterecht gestolen had. Daar sprak de Here tegen hem. In die droom had hij een ladder gezien, die ladder die van de aarde tot in de hemel reikte. God had daar tegen Jacob gezegd: Gen.28:12-22

***“Toen droomde hij, en zie, op de aarde was een ladder opgericht, waarvan de top tot aan de hemel reikte, en zie, engelen Gods klommen daarlangs op en daalden daarlangs neder. 13 En zie, de Here stond bovenaan en zeide: Ik ben de Here, de God van uw vader Abraham en de God van Isaak; het land, waarop gij ligt, zal Ik aan u en aan uw nageslacht geven. 14 En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen, oosten, noorden en zuiden, en met u en met uw nageslacht zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. 15 En zie, Ik ben met u en Ik zal u behoeden overal waar gij gaat, en Ik zal u wederbrengen naar dit land, want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik gedaan heb wat Ik u heb toegezegd. 16 Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zeide hij: Waarlijk, de Here is aan deze plaats, en ik heb het niet geweten. 17 En hij vreesde en zeide: Hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dit is niet anders dan een huis Gods, dit is de poort des hemels. 18 De volgende morgen vroeg nam Jakob de steen die hij onder zijn hoofd gelegd had, stelde die tot een opgerichte steen en goot er olie bovenop. 19 En hij noemde die plaats Betel, maar tevoren was de naam der stad Luz. 20 En Jakob deed een gelofte: Indien God met mij zal zijn, en mij behoeden zal op deze weg, die ik ga, mij zal geven brood om te eten en klederen om aan te trekken, 21 En ik behouden tot mijns vaders huis wederkeer, dan zal de Here mij tot een God zijn. 22 En deze steen, die ik tot een opgerichte steen gesteld heb, zal een huis Gods wezen, en van alles wat Gij mij schenken zult, zal ik U stipt de tienden geven.”***

Dat was de gelofte die Jacob hier te Bethel deed. Ja, de Heere kwam Zijn gelofte na. De Heere had hem behoed, die had hem te eten gegeven en Die had hem weder gebracht in het land Kanaän, maar Jacob had zijn belofte niet gestand gedaan. Hij was niet getrokken naar Bethel, hij was teruggaan

naar Sichem. Hij is daar nogal een lange tijd gebleven, hij is daar ongeveer 7 jaar gebleven. Dat kan je herleiden aan de leeftijd van Simeon en Levi, toen die Sichem overvielen waren het geen jongetjes van 7 of 8 jaar, dat zijn minimaal kerels geweest van 17 of 18 jaar. Dan zijn ze zelfs nog jong, maar het moeten toch wel mannen zijn geweest, die een zwaard konden hanteren, ze waren instaat om die stad uit te moorden. Je kunt uit die geschiedenis opmaken, dat ze ongeveer 7 jaar in Sichem zijn geweest.

Jacob is dus vrij lang in Sichem gebleven. Hij had niet alleen gefaald in zijn leven om niet naar Bethel, naar het huis van God terug te gaan, maar erger nog, zijn hele gezin was verontreinigd geworden door afgoderij. De gestolen terafim van Rebekka, was een valstrik geworden door afgoderij. Op het moment toen Laban Jacob overviel, wist Jacob niets over dat afgodsbeeld, wat Rebekka van haar eigen vader had gestolen, wat ze bij zich had. Hij wist daar niets van. Maar we zullen zien, dat hier in Gen. 31, hoe dat beeld meekomt en wat voor schade dat afgodsbeeld ook aanricht later in de familie van Jacob.

### **Gen.31:29**

***“Het is in mijn macht u kwaad te doen, maar de God van uw vader heeft gisterennacht tot mij gezegd: Neem u in acht, dat gij met Jakob niet ten goede of ten kwade spreekt. 30 Nu dan, als gij zijt heengegaan, enkel omdat gij zo vurig naar uws vaders huis verlangt, waarom hebt gij dan mijn goden gestolen? 31 Toen antwoordde Jakob en zeide tot Laban: Ik was bevreesd, omdat ik dacht, dat gij mij uw dochters zoudt ontrukken. 32 Bij wie gij uw goden vindt, die blijve niet in leven; onderzoek in tegenwoordigheid van onze verwanten al wat ik bij mij heb, en neem het mee. Want Jakob wist niet, dat Rachel ze gestolen had. 33 Toen kwam Laban in de tent van Jakob en in de tent van Lea en in de tent der beide slavinnen, maar hij vond ze niet. Nadat hij uit de tent van Lea gegaan was, kwam hij in de tent van Rachel. 34 Rachel nu had de terafim genomen en in het kameelzadel gelegd, en was daarop gaan zitten. En Laban doorzocht de gehele tent, maar vond ze niet. 35 En zij zeide tot haar vader: Mijn heer worde niet toornig, omdat ik voor u niet kan opstaan, want het gaat mij naar de wijze der vrouwen. En hij zocht nauwkeurig, maar vond de terafim niet.”***

De terafim waar Jacob niets van wist, was wel een valstrik voor hem en zijn familie. Want het bleef niet bij Rachel alleen in die 7 jaar, dat Jacob te Sichem woonde. Dat afgodsbeeld was door de hele familie gegaan en iedereen in zijn familie boog zich neer voor dat afgodsbeeld. Daarna lees je in Gen.35:2

***“Toen zeide Jakob tot zijn huis en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden die in uw midden zijn, reinigt u en verwisselt uw klederen.”***

Vroeger wist hij daar niks van, nu wist hij wel degelijk dat er afgoden bestonden in zijn familie, in zijn midden. Wat ons wel bijzonder is, dat God niet tegen Jacob en zijn familie zegt, dat zij die afgoden uit hun midden weg moeten doen. Nee, God zegt maar één ding: “Trek naar Bethel, trek naar het huis van God”. God zwijgt over die afgoden. God zwijgt ook over die afgoden in ons leven. God zegt maar één ding: “Trek naar Bethel naar het huis van God.”

Eigenlijk is dat hetzelfde als wat de Heere door de mond van Paulus nu tot ons zegt:

***“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. 2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.” (Kol 3:1-2).***

Wij weten heel goed, net als Jacob, als hij optrekt naar het huis van God, dat je daar niet kan aankomen met een paar afgoden, misschien verborgen in je binnenzak, dat lukt niet. Jacob voelt dat zijn familie zich moet reinigen. Ze zitten klem, ze kunnen nergens heen. Ze willen maar naar één plaats, dat is Bethel, het huis van God, want daar is de uitkomst. Dat weet Jacob door ondervinding en hij reinigt zich. Hij spreekt en hij gaat staan en erkent schuld aan zijn familie en zegt:

***“Doet weg de vreemde goden, die in uw midden zijn, reinigt u en verwissel uw klederen. Laten wij ons dan gereedmaken en naar Bethel trekken. Ik zal daar een altaar oprichten, voor Die God, niet voor vreemde goden, maar voor Die God Die mij geantwoord heeft ten dage van mijn benauwdheid en Die met mij geweest is op de weg die ik gegaan ben.”***

Toen gaven ze Jacob al die vreemde goden, die in hun bezit waren en de ringen die in hun oren waren en Jacob begroef ze onder de terebint die bij Sichem is.

Wonderbaar, Jacob grijpt dus in, en ziet dat ze bereid waren om die afgoden uit hun midden te verwijderen en die op te geven. Jacob had het in feite al te lang toegestaan, het is sluipenderwijs gebeurd, verborgen daar bij Rachel en later had het zo zijn loop gehad door heel zijn gezinsleven heen.

Zo moeten wij ook uitkijken met afgodsbeelden/afgoden in ons leven. Het is eerst verborgen, later kan het zo sluimerend een vlucht nemen door de jaren heen en het overwoekert dan door alle gezinsleden heen. Al die oorringen van de oren worden afgehaald. Oorringen waar de beeltenissen in stonden van goden, gouden of zilveren beeldjes.

Het oor doorboren heeft ook een betekenis in de Bijbel. Als je een ring in je oor hebt, wat het oor doorboort, dan ben je een slaaf van iemand, of van iets. Dat is wat afgoderij is, je bent ergens afhankelijk van. Je bent ergens een slaaf van, wat je niet kan loslaten, waar je ook al je vertrouwen op stelt. Aan de ene kant de Heere, aan de andere kant heb je dan dingen waar je je vertrouwen opstelt.

Jacob zegt: “Doe dat weg, die vreemde goden, reinigt u, want zo kunnen we onmogelijk met elkaar naar Bethel, zo kunnen we onmogelijk verschijnen voor een heilig God.”

Dat waren de moeilijkheden waar Jacob hier in terecht gekomen was bij Sichem. Dat was natuurlijk het onmiddellijke gevolg van die ongehoorzaamheid. Als hij direct, toen hij in Kanaän was binnen gekomen, die opdracht van God had uitgevoerd, om naar Bethel te reizen, dan was er niets aan de hand geweest, dan had hij het kunnen voorkomen.

We lezen in Gen. 34:1:

***“Dina, de dochter van Lea, die zij Jakob geboort had, ging eens uit om de dochters des lands te bezoeken.”***

Als Jacob dat toen had voorkomen en hij met zijn familie naar Bethel was gegaan, was Dina daar nooit op bezoek gegaan, om eens de dochters van Sichem te bezoeken, dan was dit nooit gebeurd. Dan was naderhand die hele stad ook niet uitgemoord, door de zonen van Jacob. Dan kon je hoofdstuk 34 zo uit de bijbel halen. Maar het staat er wel, ook ons tot lering! Jacob bleef daar zeven jaar van zijn leven. Het is een zwarte bladzijde in de Bijbel. Dan was die terafim wel meegekomen, maar dan was het alleen een probleem van Rachel. Dan had die afgoderij zich niet zo verspreid, door heel het gezin.

Door de nood gedreven beseft deze hele familie dat ze met die afgoderij moeten breken, dat ze het ook uit hun leven verwijderen. De afgoden worden begraven. Jacob gebruikt ze ook niet voor iets anders, het waren wel gouden ringen, gouden oorknoppen, gouden en zilveren beeldjes, maar hij ging ze niet omsmeden. Neen hij begraaft ze, hij doet er afstand van.

Zo moeten ook wij van al dat soort dingen in het geloof afstand doen. Als er iets staat tussen ons en de Heere, doe het uit je leven weg. Breek daarmee, reinigt u! Wij moeten daar niet op vertrouwen, daar moeten we niet afhankelijk van zijn, moeten we niet slaaf van zijn. We moeten ons niet het oor laten doorboren, dat we nog vast zitten aan iets.

Door de nood gedreven, zijn al deze mensen bereid, om naar Jacob te luisteren en naar God te luisteren. God gebruikt die crisis, die situatie in Jacobs leven, in het leven van het hele gezin, zodat Zijn Woord doel treft. Jacob, ga naar Bethel ga naar het huis van God.

Unaniem is daar respons en reinigen zij zich en ze wisselen van klederen. Ze verwisselen de oude mens voor de nieuwe mens. Voor de nieuwe mens ziet het er ineens heel anders uit. Ze zijn klaar om de Here te ontmoeten, nadat ze gebroken hebben met de oude mens en die dingen begraven hebben, er staat:

***“5 Daarna braken zij op. En de schrik voor God viel op de steden rondom hen, zodat zij de zonen van Jakob niet achtervolgden.”***

Toen Jacob aangekomen was te Lus, in het land Kanaän, dat is Bethel, en al het volk wat bij hem was, toen bouwde hij daar een altaar en hij noemde die plaats “El Bethel”.

God had Zich daar aan hem geopenbaard, toen hij voor zijn broeder vluchtte. Lus zo heet eigenlijk die plaats, dat betekent “vertrek”. Ooit was Jacob daar ook vertrokken. Hij was vertrokken uit Padam Aram en was vele jaren niet in Bethel geweest. Nu keerde hij terug naar Bethel naar het huis Gods.

Tijdens al die jaren was hij in Padam Aram geweest. Het bijzondere is, in Padam Aram had Jacob nooit een altaar gebouwd. Je vindt geen altaar in heel zijn leven toen hij daar bij Laban was. Je vind pas weer een altaar toen hij terugkeerde in Kanaän en toen hij in Sichem woonde. Maar dat was een schijnaltaar, dat was geen echt altaar. Het echte altaar dat vind je in Bethel, en eindelijk komt hij weer in Bethel terug.

Jakob komt na een lange omzwerving in zijn leven, weer terug op de plek, waar hij ooit geweest was. Waar hij was in Bethel, nadat hij de fout was ingegaan nadat hij het eerstgeboorterecht van zijn vader Izaäk had gestolen. Hij kwam weer op de plek waaruit hij vertrok, de plaats Lus. Dat is heel bijzonder, want als je naar die plek gaat, waar Jacob nu staat in Bethel, waar hij die droom heeft gehad van die ladder. En dan staat Jacob daar weer, en hij ziet dat altaar, wat hij zelf heeft opgebouwd. En het bijzondere is, dat zijn grootvader Abraham daar eerder ook stond, op diezelfde plek. lees daarvoor Gen.13:1-4:

***“En Abram trok uit Egypte naar het Zuiderland, hij en zijn vrouw en al wat hij bezat, en Lot met hem. 2 Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan goud. 3 En hij ging van de ene pleisterplaats naar de andere, uit het Zuiderland tot bij Betel, de plaats, waar zijn tent in het eerst gestaan had, tussen Betel en Ai, 4 Naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had, en Abram riep daar de naam des Heren aan.”***

Ook Abraham kwam weer in zijn leven terug, op diezelfde plaats, waar ook hij eerder had gestaan, waar ook hij ooit het altaar had opgericht, en waar hij ooit de Here had aangeroepen. En ook Abraham was in zijn leven de fout ingegaan, toen er hongersnood kwam in Kanaän. Toen vluchtte

hij naar Egypte, naar de farao van Egypte. Hij deed zich daar wat anders voor dan wie hij was, met aller gevolgen van dien.

Uiteindelijk kwam hij ook weer terecht in Bethel, de plaats waar het altaar stond en de Heere aanroepen wil worden. Want Bethel is het huis Gods. Zo ook Jacob, die er ongeveer dertig jaar van zijn leven over heeft gedaan, om weer in Bethel terug te keren. In figuurlijke zin dertig jaar gewoon de mist ingegaan. Dertig jaar leven in de oude mens en niks anders. Abraham was een hele tijd in Egypte en Abraham had daar niks aan.

Altijd wanneer wij in ons leven in die oude mens staan, en ook doen zoals Jacob te Sichem, ons voordoen als gelovigen, dan prikt God er dwars doorheen, en we hebben er niks aan, het bouwt ons geloofsleven niet op. Als we later voor God zouden komen te staan en ons leven zou worden uitgerold, dan zouden we een heel levens patroon te zien krijgen. Dan zou je een patroon zien van alleen maar dat je hebt gestaan in de nieuwe mens.

Dan zie je een stukje mens, net als bij Jacob en Abraham, dat alleen maar blanco is. De rol wordt verder uitgerold en dan zie je weer een periode dat je staat in de nieuwe mens en dan weer een periode in de oude mens. Er zijn blanco perioden, maar je hebt er niets aan, het brengt niets op, het telt voor God niet. Daar stond je buiten de gemeenschap met God. Het hield je wel vast en God leidde je wel. Via heel veel omzwervingen kom je eindelijk weer terecht op die zelfde plek en God kan dat a.h.w. weer gebruiken, om weer te gaan staan in het geloof, maar al die blanke perioden al die tijd is verloren tijd.

Als we achterom kijken in ons leven, dan zien we dat er verloren perioden in ons leven zijn. Net als Jacob kunnen het lange perioden zijn in ons leven. Dertig jaar is niet niks in ons leven. Zolang hij de oude Jacob bleef, groeide hij niet, neemt hij ook geen enkele trede op de "jacobs ladder". Er is dan ook geen groeiend geloof om a.h.w. opgetrokken te worden in de nieuwe mens naar God toe om de zaak van boven te leren bekijken i.p.v. naar beneden.

Maar Jacob keert terug naar Bethel. Ook wij in ons leven maken genoeg mee, dat de Heere ons a.h.w. bij de hand neemt en zo wil geleiden naar Bethel. Laten we ons leiden door Hem? Als we dan te Bethel aankomen, wat doet de Heere dan? Dan doet de Heere iets dat Jacob toch wel moet weten. In Gen.35: 8 en 9 lezen we dan:

***“Toen Debora, de voedster van Rebekka, gestorven was, werd zij begraven beneden Betel onder een eik, en men noemde die: Eik van geweest. 9 En God verscheen wederom aan Jakob, bij zijn komst uit Paddan-Aram, en zegende hem; 10 En God zeide tot hem: Gij heet Jakob; gij zult niet meer Jakob heten, maar Israël zal uw naam zijn. En Hij noemde hem Israël. Zo stierf Rachel en werd begraven aan de weg naar Efrath, dat is Betlehem. 20 En Jakob zette op haar graf een opgerichte steen, dat is de opgerichte steen van Rachels graf tot op heden.”***

Hij wist het wel, maar hij geloofde het niet met zijn hart. Hij stond daar niet in het geloof. Hij was nog steeds niet gaan staan in een Israël, als een vorst van God. Hij was nog steeds die hiellichter, die zo slim bezig was in zijn leven. Zo is het in ons leven vaak ook en denken in onze oude mens, in ons eigen inzicht. Als je soms in je eigen leven terugkijkt, dan denk je, ik had me eigenlijk nooit zo druk hoeven maken, ik had het van de Heere moeten verwachten. Soms zijn er zo veel dingen fout gegaan, ik had naar de stem van de God moeten luisteren in mijn leven.

Dat zie je ook bij Israël, daar lees je niets over geloof tijdens de 40-jarige woestijnreis, toen hebben ze niet gewandeld door geloof, een blanco bladzijde zonder geloof, geen omgang met God.



Maar als we gaan staan in het geloof en de Heere tegen ons zegt: “Je bent geen Jacob, je bent een Israël, Ik noem je vanaf dit moment weer Israël”. En je mag weer staan in het geloof, en je gaat dat ook daadwerkelijk doen, en je ontvangt ook dat nieuwe leven, en je mag weer zeggen, ik ben verlost, ik behoor Hem toe, dat je dan ook weer die blijdschap ervaart, je ook weer de vrede en rust in Hem ontdekt. Dat je je niet zo druk hoeft te maken, met al die slimmigheidjes. Dat je in de rust mag gaan in dat nieuwe verlostte leven. Dan wordt alles weer duidelijk, dan zie je jezelf in Gods Woord, zoals de Heere ons ziet. Dan zeg je in geloof “amen” op wat God zegt. Zo trekt de Heere ons terug in Zijn gemeenschap, Hij heeft ons lief.

Dan snijdt God ook alle de oude banden door van dat oude leven, net als in Jacobs leven. Er worden hier verschillende dingen begraven. In de eerste plaats die terafim, die afgodsbeelden worden begraven. Vervolgens wordt Rachel begraven, zij nam die terafim mee, zij heeft ze gestolen, zij heeft ze eigenlijk ook verspreid. Zij, die hiervoor verantwoordelijk was, zij stierf hier. Gen.35:19-20:

***“Zo stierf Rachel en werd begraven aan de weg naar Efrath, dat is Betlehem. 20 En Jakob zette op haar graf een opgerichte steen, dat is de opgerichte steen van Rachels graf tot op heden.”***

Je vindt hier heel veel begrafenissen, heel veel waar afstand van wordt gedaan. Verbintenissen, die definitief worden doorgesneden. Dat is ook van Godswege deels het geval. Zo voert de Heere Jacob en zijn familie niet alleen naar Bethel, maar ook van Bethel naar Betlehem. Het bijzondere daarvan is, dat in het woord Bethel en in het woord Betlehem het woord “beth” zit, en dat woord betekent “huis”. Bethel betekent “huis van God”, en Betlehem betekent “huis van brood”. Het bijzondere is ook, dat die twee plaatsen vlak bij elkaar liggen. Want in vers 16 staat:

***“Daarna braken zij op uit Bethel. Toen zij nog maar een eindweegs van Efrath verwijderd waren.”***

Als je op de kaart gaat kijken, die plaatsen liggen vlak bij elkaar, Bethel en Betlehem, die velden van Ephratha. En ben je in het huis van God, dan is dat huis van God ook meteen een huis van brood, waar je van mag eten, van dat ware Brood, namelijk van Jezus Christus Zelf, van het levende brood, van het brood dat van de hemel is nedergedaald. Dan mag je eten van het Woord van God, dan mag je dat tot je nemen, dan mag je je daarmee voeden, in plaats dat je je voedt met dingen van deze wereld. Het nieuwe leven in ons, dat moet je onderhouden en wil de Heere ook onderhouden, dat leven moet gevoed worden.

Die oude mens die richt zich altijd op de dingen van de wereld, wil zich daarmee voeden. Die nieuwe mens wil zich nog maar met één ding voeden, zich bezig houden met het hemelse, die wil alleen maar Jacobs ladder opgaan en dan samen met de Heere zijn, zich verdiepen in de dingen van de Vader, eten van het hemelse manna, van het hemelse brood, van Christus, en zich verdiepen Wie Hij is en daarvan leven, dat is het nieuwe leven.

Zo zie je dat er zo’n omwenteling in Jacobs leven plaatsvindt. Het mooie hiervan is, dat als deze Jacob in dit hoofdstuk een Israël wordt, dat hij iets in zijn handen houdt, een klein baby’tje. Aan het eind van dit hoofdstuk, en hij noemt die baby Ben-Jamin, dat betekent “zoon aan de rechterhand”.

Als wij ook van een Jacob een Israël worden, en we stijgen a.h.w. Jacobs ladder op door genade, en God trekt ons omhoog en we gaan daar staan in de nieuwe mens, dan zien we ook de Zoon aan de rechterhand van de Vader, de Here Jezus Christus. Dan verblijden we ons ook met Die Zoon. Dan leven wij ook samen met die Zoon aan de rechterhand, dan staan we ook stil, wat de betekenis is

van Bethlehem, dat Christus is gekomen in ons leven, de Zoon van God, de Zoon van Gods rechterhand.

Die ons lief heeft, en als een kind aan ons is gegeven, en dat kind is Gods Zoon en dat kind is een raadgever voor ons en dat kind wil ons ook leiden. Daar mogen we ook op vertrouwen, zoals Jesaja zegt: “Dat kind is ons gegeven en de heerschappij is op Zijn schouders en het is een sterke God, het is een Verlosser, Die ons leidt van dag tot dag.”

Je mag met Hem gaan, dat is de Ben-Jamin in je leven. Het mooie dan is, als je dan dit hoofdstuk verder leest, dat Jacob een Israël is geworden. Want je leest in 21 en 22:

**“Daarna brak Israël op en spande zijn tent aan de andere zijde van Migdal-Eder 22 En toen Israël in dit land woonde, ging Ruben heen en lag bij Bilha, de bijvrouw van zijn vader, en Israël hoorde het.”**

Jacob brak niet op maar Israël. Er blijven nog allerlei dingen gebeuren in je eigen familie, je eigen zoon ligt bij een eigen vrouw van je. Dat is een kwestie van bloedschande. Dingen blijven gebeuren ook in ons leven om ons heen. Maar onze Jacob staat er niet meer in als een Jacob, hij staat daar midden in het leven als een Israël. Hij heeft geleerd in zijn leven, om als een Israël te staan, in de nieuwe mens.

Zo mogen wij ook in die nieuwe mens staan. En als een Israël, is hij dan nog bang voor Esau? Nee, hij gaat terug naar Hebron, hij gaat terug naar Kiryat-Arba, hij ontmoet daar zijn vader Izaäk. Wat zal die Izaäk het geweldig hebben gevonden, dat na zoveel jaar hij zijn zoon weer in de armen kan sluiten. Als een Jacob zou hij nooit naar zijn vader terug gaan, maar als Israël ging hij terug naar zijn vader en deed wat God hem ingaf in zijn hart. Hij ging ook terug naar Esau. Als een Jacob zijnde, zou hij nooit teruggaan naar Esau, daar was hij bang voor, die ontweek hij, maar hij ging ook terug naar Esau, die bij zijn vader Izaäk woonde. Hij was ook niet meer bang voor zijn broer Esau. Hij stond nu in de Israël-stand, als een vorst van God. Zij hebben daar nog vele jaren, Jacob als Israël samen met Izak en Esau, met elkaar geleefd te Hebron. Tot uiteindelijk zijn vader stierf en hij samen met Esau zijn vader Izaäk hebben begraven.

Wat een verschil kan er zijn in ons leven, dagen zonder gericht te zijn op God, wandelen in de oude mens, in de oude natuur. Er zijn tijden dat we wandelen naar de oude mens, maar er zijn ook tijden dat we wandelen naar Gods wil, en dát heeft Hij voor ons op het oog heeft, dat we leren te wandelen in de nieuwe mens, en dat we groeien, dat we de ladder door genade opgaan, en bij de Here vertoeven. Als laatste lezen we Rom. 6:11-14:

***“Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus. 12 Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen, 13 en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God. 14 Immers, de zonde zal over u geen heerschappij voeren, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.”***